Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Πολεμικὴ σάτιρα, ἠθογραφία καὶ σπαρακτικὲς διασκευὲς

"ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ,,

(I due nemici—The best of enemies)

Σκηνοθεσία: Γκάϋ Χάμιλτον.
Σενάριο: Βιντσεντσόνι, Ἄτζε, Σκαρπέλλι, Ντ' Ἀμίκο.
Φωτογραφία: Τζιουζέππε Ροτοῦννο.
Μουσική: Νίνο Ρότα.
Πρωταγ.: Ἀλμπέρτο Σόρντι, Ντέϊβιντ Νίβεν, Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ, Ἀμεντέο Νατσάρι, Χάρρυ Ἄντριους.
Παραγωγή: Ντίνο Ντὲ Λαουρέντις, 1961.
Κιν)φοι: Μαξίμ, Ἄντζελα, Ἄνεσις.

Ἀπανωτά, ἀμέσως μετὰ τοὺς «4 φυγάδες», οἱ Ἰταλοὶ ἔρχονται νὰ ἐπιβεβαιώσουν, μὲ μιὰν ἀκόμα ὡραία ταινία, τὴν ἱκανότητά τους γιὰ αὐτοσάτιρα, ποὺ ὑπογραμμίζαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Βέβαια, οἱ σημερινοὶ «Δυὸ ἀχώριστοι ἐχθροὶ» δὲν εἶναι «καθαρόαιμα» ἰταλικὴ ταινία: σκηνοθετήθηκαν ἀπὸ Ἄγγλο, τὸν Γκάϋ Χάμιλτον, οἱ μισοὶ ἠθοποιοί τους εἶναι Ἐγγλέζοι, καὶ τὸ χιοῦμορ τους συχνὰ θυμίζει περισσότερο τὸ βρεταννικὸ νησὶ παρὰ τὴν ἰταλικὴ χερσόνησο. Ὡστόσο, ἡ παραγωγὴ (καὶ ἡ εὐθύνη) εἶναι καὶ πάλι ἰταλική, καὶ ἡ σάτιρα στρέφει τὰ βέλη της προπάντων στοὺς Ἰταλοὺς ὁπλοφόρους.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἔρχονται ἀντιμέτωποι ἕνας Ἐγγλέζος ταγματάρχης κι' ἕνας Ἰταλὸς λοχαγός. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἀγαπᾶνε πάρα πολὺ τὸν πόλεμο. Ὁ πρῶτος προτιμάει τὸ γκόλφ, ὁ δεύτερος τὸ τομάρι του. Μόνο ποὺ ὁ πρῶτος κρατάει τὰ προσχήματα, ἐνῶ ὁ δεύτερος δὲν τὰ κρατάει καθόλου. Ἐπικεφαλῆς δύο ἀποσπασμάτων, συναντιῶνται καὶ ξανασυναντιῶνται στὴν ἔρημο τῆς Ἀβησσυνίας, αἰχμαλωτίζουν οἱ μὲν τοὺς δὲ ἐκ περιτροπῆς, ἀλληλοαντιπαθοῦνται καὶ ἀλληλοπεριφρονοῦνται, ἀλλὰ οἱ κοινὲς περιπέτειες, οἱ κοινὲς κακουχίες, οἱ κοινὲς ἀδυναμίες, ἡ κοινὴ ἀποστροφὴ γιὰ τὸν πόλεμο (ὁμολογουμένη ἢ ὄχι), λίγο - λίγο τοὺς προσεγγίζουν, τοὺς συνδέουν, τοὺς συμφιλιώνουν. Στὸ κάτω - κάτω, κι' οἱ δυὸ βρίσκονται ἄθελά τους μπλεγμένοι σὲ μιὰ ἱστορία ἔξω ἀπὸ τὰ «μέτρα» τους, ἔξω ἀπ' τὴ λογική τους, ἔξω ἀπ' τὴ Λογική. Τόσο ποὺ παύει πιὰ νὰ ἔχῃ σημασία ποιὸς εἶναι ὁ νικητὴς καὶ ποιὸς ὁ νικημένος, (ἄλλωστε, κάθε στιγμή, ἡ τύχη ἀλλάζει τοὺς ρόλους) καὶ ἀπομένουν δυὸ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ποὺ παίζουν μὲ τὸ ζάρι ἕνα πολὺ ἀνόητο, πολὺ ἄχαρο, πολὺ δυσάρεστο παιχνίδι.

Τὸ σενάριο εἶναι γραμμένο μὲ σαρκαστικὴ φαντασία, τὰ ἐπεισόδια διαδέχονται τὸ ἕνα τ' ἄλλο μὲ εἰρωνικὴ «μοιραιότητα», καὶ οἱ ἀπιθανότητες τῶν περιπετειῶν γίνονται ὁλότελα ἀληθοφανεῖς μέσα στὴν ἀπιθανότητα τοῦ πολέμου. Ὁ συνδυασμός, ἔπειτα, τοῦ βρεταννικοῦ χιοῦμορ μὲ τὴ μεσογειακὴ κωμικότητα εἶναι πολὺ εὔστοχος, ἐνῶ ἀνάγλυφη προβαίνει ἡ διαφορὰ τῶν χαρακτήρων τῶν δυὸ λαῶν. Ἡ σάτιρα τῆς ἀγγλικῆς «σοβαρότητας» κι' ἀξιοπρέπειας καὶ τοῦ ἰταλικοῦ φαμφαρονισμοῦ, καὶ τομαροφιλίας, ἡ σάτιρα τῆς «στρατηγικῆς» καὶ τῶν ἀπροσδόκητων τυχῶν τοῦ πολέμου, εἶναι ἀδιάκοπη, καυστικὴ ἀλλὰ καὶ διακριτική. Καὶ ἡ ἀνεκδιήγητα «ἐλεεινὴ μορφὴ» τοῦ Ἰταλοῦ λοχαγοῦ Μπλάζι εἶναι ἀπ' τὶς πιὸ ἱλαροτραγικὲς συλλήψεις τοῦ «πολεμικοῦ» κινηματογράφου.

Τὸν Μπλάζι ὑποδύεται, φυσικά, ὁ Ἀλμπέρτο Σόρντι. Κι' ἂν ἐξαιρεθοῦν μερικὲς ὑπερβολές του σὲ δυὸ - τρεῖς «ἐκρήξεις» του, ὁ θαυμάσιος αὐτὸς ἠθοποιὸς ἀποδείχνει καὶ πάλι ὄχι μόνο τὸ πληθωρικὸ γελοιογραφικό του δαιμόνιο, ἀλλὰ καὶ τὶς δραματικές του ἱκανότητες σὲ στιγμὲς ὅπου παίζει μόνο μὲ βουβὲς ἐκφράσεις, ἀποχρώσεις καὶ ἡμιτόνια. Ἀπέναντί του, ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν στήνει ἕναν χαρακτηριστικώτατο Ἄγγλο μὲ τὸ «ντοπαλὸ» χιοῦμορ ποὺ ὑποκρίνεται τόσο ἐπιδέξια.

"ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ,,

(I delfini)

Σκηνοθεσία: Φραντσέσκο Μαζέλλι.
Σενάριο: Ντὲ Κοντσίνι, Σαδιόλι, Μαζέλλι, Μοράβια.
Φωτογραφία: Τζιάννι ντὶ Βενάντσο.
Μουσική: Τζοβάννι Φοῦσκο.
Πρωταγ.: Κλαούντια Καρντινάλε, Μπέτσυ Μπλαίαρ, Ἀντονέλλα Λουάλντι, Ἄννα Μαρία Φερρέρο, Ζεράρ Μπλαίν, Τόμας Μίλιαν, Σέρτζο Φαντόνι, Κλάουντιο Γκόρα.
Παραγωγή: «Λούξ», 1960.
Κιν)φοι: Παλλάς, Ἀθηνᾶ.

Τρομερὸ παιδὶ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου (φοροῦσε κοντὰ παντελόνια ὅταν γύρισε τὸ πρῶτο του «ντοκυμανταίρ»), βοηθὸς τοῦ Ἀντονιόνι καὶ τοῦ Βισκόντι, ὁ Μαζέλλι ἔγινε πλατύτερα γνωστὸς μὲ τὴν ταινία «Οἱ φυγάδες» (1954), ὅπου περιέγραφε τὶς τελευταῖες ὧρες τοῦ φασισμοῦ, μέσ' ἀπὸ τὴν ἱστορία μιᾶς κοινωνικῆς ὁμάδας. Ἡ «ὁμάδα» τὸν ἀπασχολεῖ καὶ στὴν καινούργια του ταινία. Τώρα, μιὰ ὁμάδα τῆς ἐπαρχιακῆς «καλῆς τάξης». Αὐτῆς τῆς τάξης ποὺ κάνει τὴ δικιά της «ντόλτσε βίτα» — μιὰ ζωὴ ἐπιδερμικῆς ἀπόλαυσης, «ὑψηλοῦ» ἐμπορίου λευκῆς σαρκὸς (ὅπου τὰ ἴδια πρόσωπα εἶναι πουλητὲς κι' ἀγοραστὲς) καὶ ἀπεγνωσμένης προσπάθειας νὰ διατηρηθῇ ἡ «ἀξιοπρέπεια» ἀκόμα κι' ὅταν ἔχῃ χαθῆ τὸ μόνο στήριγμά της: τὸ χρῆμα.

Τὰ σκίτσα τοῦ Μαζέλλι ἔχουν ἀρκετὲς σκηνὲς γνησιότητας, ἀκόμα καὶ δραματικότητας. Ἡ ἀφήγησή του ὅμως μένει ψυχρὴ — χωρὶς νἄχῃ τὴν τραγικὴ ψυχρότητα τοῦ Ἀντονιόνι — τὰ ἐπεισόδια μένουν συχνὰ ἀσαφῆ κι' ἀνολοκλήρωτα καὶ ἡ τάξη ποὺ περιγράφει, οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρατάζει, δὲν καταφέρνουν ν' ἀγγίξουν, ἔστω γιὰ λίγο, καμμιὰ χορδὴ τοῦ θεατῆ. Ὁ Ἀντονιόνι (γιὰ νὰ θυμηθοῦμε, πάλι ἕναν ἀληθινὸ «δάσκαλο» τοῦ εἴδους) περιγράφοντας ἀνθρώπους ἀνάλογης τάξης, μπόρεσε καὶ οἰκουμενικότητα νὰ τοὺς δώσῃ καὶ νὰ διαμορφώσῃ ἕνα μοναδικό, προσωπικὸ ὕφος. Ὁ Μαζέλλι περιορίζεται σὲ μιὰ νεφελώδη συχνὰ ἠθογραφία, ποὺ ἀφήνει, ἀκόμα πιὸ συχνά, ἀδιάφορο τὸ θεατή.

"ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΦΗ,,

(The Bridal Path)

Σκηνοθεσία: Φρὰνκ Λῶντερ, Σίντνεϋ Τζίλλιατ.
Σενάριο: Φ. Λῶντερ, Τζ. Οὐΐλλιαμς.
Φωτογραφία: Ἄρθουρ Μπέτσον.
Μουσική: Σ. Θ. Ντέϊβι.
Πρωταγ.: Μπὶλλ Τρέϊβερς, Μπέρναντετ Ο' Φάρρελ, Φιόνα Κλάϊν.
Παραγωγή: «Λάϊον», 1960.
Κιν)φος: Ἄστορ.

Ὁ Λῶντερ κι' ὁ Τζίλλιατ ἦταν, ἕναν καιρό, ἀπ' τοὺς πιὸ ἄξιους ἐκπροσώπους τοῦ ἐγγλέζικου χιοῦμορ. Προπάντων, τὸ «Βλέπω ἕνα μυστηριώδη ξένο» τοῦ πρώτου (1946) καί, πολὺ περισσότερο, ὁ θαυμάσιος «Ἀλήτης τῆς ζωῆς» τοῦ δεύτερου (1945), ἦταν δυὸ ἀπ' τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς τοῦ βρεταννικοῦ κινηματογράφου. Τώρα, συνεργάζονται πάλι γιὰ νὰ δώσουν μιὰν ἀναιμικὴ κωμωδία, ὠχρότατον ἀντίλαλο τῶν παλαιῶν του ἔργων. Μπορεῖ στοὺς Ἄγγλους, ἡ ταινία αὐτὴ νἄχῃ περισσότερη ἀπήχηση, καθὼς σατιρίζει τοπικὲς ἀντιπάθειες (Ἄγγλων — Σκωτσέζων — Ἰρλανδῶν) καὶ συνήθειες. Σὲ μᾶς, ὅμως, ἡ περιπέτεια τοῦ νεαροῦ ποὺ ξεκινάει ἀπ' τὸ νησί του γιὰ νὰ βρῇ νύφη καὶ βρίσκει τὸ διάβολό του, σπάνια φέρνει κάποιο χαμόγελο. Ἡ σκηνοθεσία, βέβαια, εἶναι σωστὴ καὶ οἱ τύποι της γραφικοί. Ἀλλὰ τὸ σύνολο μένει ἰσχνὸ — καθὼς μάλιστα, ὁ πρωταγωνιστὴς Μπὶλλ Τρέϊβερς δὲν ἔχει ἀρκετὴ κωμικὴ φλέβα γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀξιώσεις τοῦ ρόλου.

"Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ,,

(Madame Sans-gêne)

Σκηνοθεσία: Κριστιὰν Ζάκ.
Σενάριο: Ζανσόν, Ντὲ Κοντσίνι, Φερρύ, Σολλιάς, Κ. Ζάκ, ἀπὸ τὸ θεατρικὸ ἔργο τῶν Σαρντοῦ καὶ Μορώ.
Φωτογραφία: Ρομπέρτο Τζεράρντι.
Μουσική: Ἀντζέλο Φραντσέσκο Λαβανίνο.
Πρωταγ.: Σοφία Λόρεν, Ρομπὲρ Ὀσσέν, Ζυλιὲν Μπερτώ, Μαρίνα Μπέρτι, Ρενὰ Μαρώ, Κάρλο Τζιουφρέ, Γκαμπριέλλα Παλλόττα.
Παραγωγή: 1961.
Κιν)φοι: Ἀθήναιον, Ἀττικά, Ἄστυ, Στάρ.

Ἡ ἐλευθερόστομη ἡρωΐδα τοῦ Σαρντοῦ, ἡ περιλάλητη πλύστρα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ποὺ ἔγινε στρατάρχινα τῆς Ναπολεόντειας αὐλῆς χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὸ λεξιλόγιό της, ξανάρχεται στὴν ὀθόνη γιὰ τρίτη φορά, μετὰ τὶς ταινίες τοῦ Λεὸνς Περρὲ (1924, μὲ τὴν Γκλόρια Σβάνσον) καὶ τοῦ Ροζὲ Ρισμπὲ (1941, μὲ τὴν Ἀρλεττύ). Τώρα, τὴν «περιέλαβε» ὁ Κριστιὰν Ζάκ, ἐφαρμόζοντας καὶ σ' αὐτὴν τὸ σύστημα ποὺ τόσο καρποφόρησε (ἐμπορικὰ) στὶς ἄλλες «βιογραφίες» του διάσημων γυναικῶν: στὶς διάφορες «Λουκρητίες Βοργία» καὶ «Ντυμπαρρὺ» καὶ «Νανά»: ἤγουν χρώματα καὶ ντεκὸρ καὶ κοστούμια φανταχτερά, θρυλικὲς μορφὲς τῆς Ἱστορίας (προπάντων τῆς «Ἱστορίας τῆς ἀλκόβας») καί, στὴ μέση, μιὰ γοητευτικὴ κι' ἀκαταμάχητη γυναίκα, ποὺ γράφει τὴν Ἱστορία μὲ τὸ δικό της τρόπο.

Ἡ ταινία ξεμακραίνει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ ἔργο τοῦ Σαρντοῦ, καὶ συγκεντρώνεται προπάντων στὸν ἔρωτα τῆς Κατερίνας γιὰ τὸν λοχία (καὶ κατόπιν στρατάρχη) Λεφέβρ. Δὲν παραποιεῖ, βέβαια, κανένα ἀριστούργημα καὶ μένει τόσο πιστὴ στὴν Ἱστορία ὅσο καὶ τὸ πρωτότυπό της. Τουλάχιστο, ὅμως, ἔχει κίνηση, ζωηρὲς σκηνὲς πλήθους, καλαίσθητα ντεκὸρ — καί, σὰν παραμύθι γιὰ μεγάλους, εἶναι εὔπεπτο. Δίνει, ἀκόμα, τὴν εὐκαιρία στὴ Σοφία Λόρεν νὰ ξεφαντώσῃ σὲ «λαϊκότητα» (ποὺ τῆς ταιριάζει πολὺ περισσότερο παρὰ ὁ καθωσπρεπισμὸς) καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ καμπυλωτὰ πλεονάσματά της. Φυσικά, εἶναι μιὰ μοντέρνα Κατερίνα, ποὺ ἔχει μεγαλύτερη συγγένεια μὲ τὴ ναπολιτάνικη γειτονιὰ παρὰ μὲ τὴ Γαλλία τῶν ξεβράκωτων καὶ τοῦ «Ἀετοῦ». Ὁ Ρομπὲρ Ὀσσὲν δίνει μιὰν εἰρηνικὴ γελοιογραφία τοῦ Λεφέβρ, ἀμήχανου καὶ ἄπραγου μπρὸς στὰ γαλόνια του καὶ στὴ γυναίκα του. Ὁ Ζυλιὲν Μπερτὼ δὲν ἔχει περισσότερη τύχη ἀπ' τοὺς παλιότερους συναδέλφους του ποὺ ὑποδύθηκαν τὴν ἀνοικονόμητη (θεατρικὰ καὶ κινηματογραφικὰ) μορφὴ τοῦ Ναπολέοντα.

"ΑΤΛΑΝΤΙΣ,,

(End of Atlantis)

Σκηνοθεσία: Ἔντγκαρ Οὔλμερ.
Σενάριο: Ε. Οὔλμερ, ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πιὲρ Μπενουᾶ.
Φωτογραφία: Ἔντσο Σεραφίν.
Μουσική: Κάρλο Ρουστικέλλι.
Πρωταγ.: Χάγια Χαραρήτ, Ζὰν Λουΐ Τρεντινιάν, Ἀμεντέο Νατσάρι, Ρὲντ Φοῦλτον, Ζὼρζ Ριβιέρ, Τζούλια Ρουμπίνι.
Παραγωγή: «Φίντες», 1961.
Κιν)φοι: Ὀρφεύς: Τριανόν.

Ὁ πραγματικὸς τίτλος τῆς ταινίας εἶναι: «Τὸ τέλος τῆς Ἀτλαντίδος». Κι' ἀληθινά, τὸ τέλος τῆς «Ἀτλαντίδος» (τοῦ Πιὲρ Μπενουᾶ) σημαίνει ἡ ταινία. Τὸ ρομάντσο αὐτό, ποὺ χάλασε κάποτε κόσμο κι' ἔγινε τρεῖς φορὲς ταινία —ἀπ' τὸν Ζὰκ Φεϋντὲρ μὲ τὴν Ναπιερκόφσκα (1921), ἀπ' τὸν Πάμπστ μὲ τὴν Μπριγκίττε Χὲλμ (1932) καί, τελευταῖα, μὲ τὴν Μαρία Μοντὲζ (1947)— διασκευάστηκε ἀπ' τὸν Οὔλμερ ἔτσι ποὺ δὲ θὰ τολμήσῃ, φαντάζομαι, ποτὲ πιὰ ἄνθρωπος νὰ τὸ ἀγγίξῃ. Ἡ μυθικο - ρομαντικὴ αὐτὴ ἱστορία μοντερνοποιήθηκε μὲ πειράματα... ἀτομικῶν βομβῶν στὴ Σαχάρα, στολίστηκε μὲ τὰ πιὸ κακόγουστα σκηνικὰ καὶ κοστούμια ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπινοήσῃ κατάστημα ἑτοίμων ἀποκριάτικων ἐνδυμάτων, διανθίστηκε μὲ τὰ πιὸ φαιδρὰ στὴν ἀνοησία τους ἐπεισόδια τῆς ἀμερικανοϊταλικῆς κινηματογραφικῆς φιλολογίας (ὅπου, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁ ἔρωτας καταφέρνει νὰ ἐπιζήσῃ ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν ἔκρηξη μιᾶς βόμβας ὑδρογόνου!), παίζεται κατὰ τὸν ἀθλιέστερο τρόπο (ἄμοιρε Τρεντινιάν!) καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο ναρκωτικὸ γιὰ τοὺς πάσχοντας ἐξ ἀνιάτου ἀϋπνίας θεατάς...

Μ. ΠΛΩΡΙΤΗΣ

Ἀριστερά: Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ποὺ ἐπέστρεψε τὸ Σάββατο ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ἀγκαλιάζει στὸ ἀεροδρόμιο τὸν μικρὸ ἠθοποιὸ ποὺ θὰ εἶναι ὁ ἀδελφός της στὴν ταινία «Ἀλίκη» τοῦ Ζὼρζ Ματτὲ —θὰ γυριστῇ στὴν Ἴο τὸν ἄλλο μῆνα. Μαζὶ μὲ τὴν πρωταγωνίστρια εἶναι ἡ μητέρα της καὶ ὁ κινηματογραφικὸς παραγωγὸς Φιλοποίμην Φίνος. Δεξιά: Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα ποὺ ἔφθασε τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας ἀπὸ τὸ Χὸγκ—Κόγκ. Σχετικὸν ρεπορτὰζ δημοσιεύουμε σὲ ἄλλη στήλη.

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟ ΟΡΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΟΚΤΩ

ΘΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΗ ΤΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟ ΜΑΪΟ ΣΤΙΣ ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΣ

ΠΑΡΙΣΙ, 1. (Ἰδ. ὑπηρ.). — Ὁ Ζὰν Κοκτὼ —καὶ μαζί του οἱ θεαταὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τῶν Βερσαλλιῶν — θὰ παρακολουθήσῃ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ τὸ πρῶτο του «εἰδωλολατρικὸ» ὀρατόριο. Τὸ εἶχε γράψει πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια γιὰ ἕναν Γερμανὸ συνθέτη ποὺ, ὡστόσο, δὲν τοῦ εἶχε δώσει καλὰ νὰ καταλάβῃ: ἤθελε ἕνα λιμπρέττο γιὰ μιὰν ὀπερέττα. Ἔτσι, ὁ Ζὰν Κοκτώ, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε γράψει περὶ τὶς σαράντα σελίδες, τὸ ἔδωσε σὲ ἕναν ἄγνωστο Γάλλο συνθέτει, τὸν Ὓβ Κλαουέ.

Ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου, ὁ μουσικὸς συνέθεσε ἕνα ὀρατόριο, ποὺ ἡ πρώτη του παράστασι θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν μουσικὴ περίοδο τοῦ Μαΐου στὶς Βερσαλλίες.

«Εἶναι ἕνα μὴ θρησκευτικὸ ὀρατόριο», ἐξηγεῖ ὁ μουσικός. Ὁ Κοκτὼ ἔχει ἀποκλείσει τὴν λέξι Θεὸς καὶ τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἔχουν ἀντικαταστήσει ἱπτάμενοι δίσκοι».

Ἡ μουσικὴ τῶν δώδεκα μερῶν τοῦ ὀρατορίου (ἤ, μᾶλλον, τῶν δώδεκα «δραμάτων» θὰ ἑρμηνευθῇ ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τοῦ γαλλικοῦ ραδιοσταθμοῦ. Κάθε συλλαβή, θὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ μιὰ νότα.

ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΦΛΑΟΥΤΙΣΤΑ ΤΖΩΝ ΠΕΡΑΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς φλαουτίστας Τζὼν Πέρας, θὰ ἐμφανισθῇ στὴν 13 συναυλία συνδρομητῶν τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, ποὺ θὰ δοθῇ στὸ θέατρο «Κεντρικὸ» στὶς 9 Μαΐου.

Ὁ Ἀμερικανὸς σολίστ θὰ ἑρμηνεύσῃ ἔργα: Μπάχ, Ντεμπυσσῦ, Ρέϋνολτ, Προκόφιεφ καὶ ἄλλων.

ΟΙ «ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ Β' τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Νέες Μορφὲς» μὲ πλούσια ὕλη καὶ 45 εἰκόνες.

Περιέχει ἄρθρα: τῆς Βαρβάρας Φιλιππάκη, τῶν κ.κ. Π. Σακελλαρίου, Σ. Κυδωνιάτη, Ἀγγέλου Προκοπίου, Μ. Θεοχάρη, Κ. Γραμματόπουλου, Ε. Φερεντίνου, Μ. Κασβαδία, Ε. Πολίτη, Μ. Παρασκευαΐδη, Σ. Παναγιωτόπουλου, Ι. Λιάπη καὶ Ν. Ἀιγωνακάτου.

Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ...

ΑΓΕΡΑΣΤΗ Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἑρμήνευσε τραγωδία σὲ τρεῖς γλῶσσες ἀλλ' ὄχι γερμανικά...

Ἀνίκητη ἀπὸ τὸν «πανδαμάτορα» χρόνο, πιὸ χαριτωμένη λὲς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μὲς στὸ κομψότατο ἄσπρο της ταγιὲρ καὶ ὁμοιόχρωμη «τόκ», ἀποβιβάστηκε, τὸ περασμένο Σάββατο, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ. Ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκη, γιὰ τὴν χτεσινοβραδυνὴ πρεμιέρα της στὰ «Ὀλύμπια», τὸ περίφημο μιοῦζικ-χώλ τῶν παριζιάνικων Μπουλβάρ.

Γοητευμένη μὲ τὴν ἄνοιξη τοῦ Παρισιοῦ, ἔφτασε μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο γιὰ νὰ τραγουδήσῃ. Πλῆθος ὁλόκληρο περίμενε ἀνυπόμονα ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἀξέχαστο «Γαλάζιο Ἄγγελο», ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν κύκλωσαν οἱ δημοσιογράφοι, ἐνῶ ζηλότυπα, λές, τὴν ἅρπαξαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Μπρουνὸ Κοκατρίξ, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ὀλύμπια» κι' ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκώ, ὁ γνωστὸς συνθέτης.

Ἀμέσως, ὁ δεύτερος ἄρχισε νὰ τῆς ἀναλύῃ τὸ πρόγραμμα ποὺ τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει: «Εἶναι δύσκολο, ἐξηγοῦσε ἀργότερα στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, νὰ διαλέξῃς τραγούδια γιὰ τὴν Μάρλεν. Μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ τὰ πάντα: ἀπ' τὸ καλύτερο ὡς τὸ πιὸ ἄσκημο.

Ἔτσι, θὰ τραγουδήσῃ ἕνα ποικίλο πρόγραμμα σὲ τέσσαρες γλῶσσες: τὸ «Μαρὶ-Μαρὶ» τοῦ Μπεκὼ καὶ τοὺς «Μικροὺς πρωινοὺς κουβαλητὲς» τοῦ Πρεβέ. Στὰ ἀγγλικὰ θὰ τραγουδήσῃ τοὺς «Ἱππότες τοῦ πρωινοῦ», μίαν ἐπιτυχία τῆς Πιὰφ καὶ τὸ «Μοὺν Ρίβερ» ἀπ' τὸ φὶλμ «Διαμάντια πάνω στὸν καναπέ». Θὰ ἑρμηνεύσῃ ἕνα τραγούδι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ δύο τραγούδια ἰταλικὰ τοῦ Ρενάτο Ράσελ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὼς στὸ πρόγραμμά της δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα τραγοῦδι γερμανικό.

Ὅλοι τὴ φωνάζουν «Γαλάζιο Ἄγγελο», μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα κυκλοφορεῖ, πανευτυχής, παντοῦ στὸ Παρίσι καὶ στὴν ἄλλη Εὐρώπη. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη της ἐπιτυχία στὸ ὁμώνυμο φὶλμ τοῦ Στέρνμπεργκ.

«Καὶ νὰ συλλογιστῆτε, λέει γελῶντας, πὼς ὅταν γύριζα τὸν «Γαλάζιο Ἄγγελο», δὲ μοῦ ἄρεσε διόλου! Ἤμουν τόσο κοντή... Ὁ Ραιμὺ μ' ἔκανε νὰ τὸ ἀνακαλύψω. Ἤμουν τότε, πολὺ κοντὴ καὶ χοντρή. Ἔτσι, ἀναγκαστικά, ὁ Στέρνμπεργκ μοῦ ἔβαλε γύρω μου «πελώριες μέγαιρες» γιὰ νὰ φαίνομαι λεπτή!»

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς «Δίκης τῆς Νυρεμβέργης» δὲν ἔχω σχέδια. Πῆγα στὸ στούντιο μόνο γιὰ νὰ ἰδῶ τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς φὶλμ ποὺ θὰ γυριστῇ, μὲ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ: «Ἡ μαύρη ἀλεποῦ». Ὁ τίτλος προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ Γκαῖτε.

— Πῶς θἄθελα νὰ ἔμενα γιὰ πάντα στὰ Παρίσι, λέει συχνά. Καὶ ὡστόσο, δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιήσω ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου: νὰ ζήσω σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαὶν-Ζερμαὶν-ντὲ-Πρέ. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα παράθυρο ποὺ μὲ ξετρελλαίνει! Μοῦ ἔχουν πῆ, ὅμως, ὅτι μένουν παπάδες ἐκεῖ μέσα!

Οἱ Παριζιάνοι, πάντως, περιμένουν ἀνυπόμονα τὴν ἐμφάνισή της στὰ «Ὀλύμπια». Διαδόθηκε ἐξ ἄλλου, πὼς στὶς 18 τῆς βαλίτσες ποὺ ἔφερε μαζί της, ὑπάρχει καὶ ἕνα θαυμάσιο φόρεμα κατασκευασμένο μὲ χρυσὲς παγιέτες, πανάκριβο. Ἡσυχάστε, κύριοι, λένε καὶ ξαναλένε οἱ ἄνθρωποι τοῦ μιοῦζικ-χώλ, ἡ Μάρλεν θὰ δείξῃ τὶς γάμπες της, ποὺ εἶναι φημισμένες ὅσο καὶ τῆς Μιστεγκέτ. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ κοινὸν θὰ ἐκπλαγῇ βλέποντας πόσο σεβάστηκε ὁ χρόνος τὴν πλαστικώτατη ὀμορφιὰ τῆς Ντήτριχ ποὺ μόλις ἔκλεισε τὰ 58, ὡς εὐτυχισμένη γιαγιὰ τεσσάρων ἐγγονιῶν, χωρὶς ὡστόσο, νὰ πάψῃ νὰ εἶναι καὶ «σέξυ».

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Ἡ ἀειθαλὴς γιαγιὰ ὅπως ἔφθασε στὸ Παρίσι.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Τελευταῖαι Παραστάσεις Χειμερινῆς Περιόδου 1961 — 1962

Τετάρτη 2 Μαΐου
Κ. ΓΚΟΥΝΩ
ΦΑΟΥΣΤ

Πέμπτη 3 Μαΐου
ΒΡΑΔΥΑ ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ

Παρασκευὴ 4 Μαΐου
ΤΖ. ΡΟΣΣΙΝΙ
ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ
μὲ τὸν διάσημον βαθύφωνον τῆς Μετροπόλιταν Ὄπερα τῆς Ν. Ὑόρκης
ΝΙΚΟΝ ΜΟΣΧΟΝΑΝ
καὶ τὸν διακεκριμένον βαρύτονον τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τῆς Βιέννης
ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΣΧΑΛΗΝ

Σάββατον 5 Μαΐου
Ε. ΚΑΛΜΑΝ
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΣΑΡΝΤΑΣ

Κυριακὴ 6 Μαΐου
ΤΖ. ΡΟΣΣΙΝΙ
ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΜΟΣΧΟΝΑΣ ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΧΑΛΗΣ

Ὥρα ἐνάρξεως παραστάσεων: Καθημεριναί: 8.30 μ.μ.
Σάββατον — Κυριακή: 7 μ.μ.
Εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὰ ταμεῖα τῆς Ε.Λ.Σ
Ἀκαδημίας 61 — Τηλέφ. 6.2..61

ΕΝΑΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα συνηντήθη μὲ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν

Ο «ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ» ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΤΑΤΟΪ

Τὸ πολυτελὲς πανδοχεῖο τοῦ Τατοΐου «Ὠμπὲρζ» εἶχε χθὲς τὸ βράδυ μεγάλες πιένες. Σὲ ἕνα τραπέζι τὸ βασιλικὸ ζεῦγος καὶ τὰ παιδιά τους — μαζὶ μὲ τὸν Δὸν Χουὰν βέβαια — δειπνοῦσαν μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους τους.

Σὲ ἄλλη γωνιὰ τῆς ἴδιας αἰθούσης, ὁ Φρὰνκ Σινάτρα μὲ τὴν δική του Ἀλλή, ἔπινε ἕνα ἑλληνικώτατο οὖζο.

Ἡ βασιλικὴ συντροφιὰ χαιρέτισε μὲ ἕνα ἀμερικανικώτατο «χάλλο» τὸν ἠθοποιὸ-τραγουδιστὴ ποὺ φιλοξενεῖ ἡ Ἀθήνα καὶ τὰ νεώτερα ἰδίως μέλη της, κουβέντιασαν γιὰ λίγο μαζί του. Ἄλλωστε ὁ Σινάτρα θὰ δώσῃ ἀπὸ τὶς 17 ὡς τὶς 19 Μαΐου τρία ρεσιτὰλ στὸ Ὠδεῖο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οἱ εἰσπράξεις τῆς μιᾶς ἐξ αὐτῶν θὰ διατεθοῦν γιὰ φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα ποὺ τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Βασιλίσσης.

Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα δὲν διαψεύδει τὴν φήμη τοῦ βλοσυροῦ ποὺ τοῦ ἀποδίδει ὁ διεθνὴς Τύπος. Γύριζε χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ θαλασσινὸ περίπατο στὸ Σαρωνικό, καὶ ἦταν ἀκόμα πιὸ βλοσυρός. Ἀπὸ τὴν ὥρα, ἄλλωστε, ποὺ τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας, τὸ ἀεροσκάφος τῆς «Σουΐς-Ἀὶρ» τὸν ἔφερε ἀπὸ τὸ Χὸγκ Κὸγκ στὸ Ἑλληνικό, ὁ διάσημος ἠθοποιὸς ἔχει μία καὶ μόνη ἔμμονη ἰδέα: νὰ ἀναπαυθῇ.

Ἡ μὶς Κυρντόσσο ποὺ τὴν θαυμάζει ἀπεριόριστα — ἂν δὲν τὴν θαύμαζε τόσο δὲν θὰ ἦταν καὶ καλὴ γραμματεὺς — μιλάει περισσότερο ἀπὸ αὐτὸν καὶ εἶναι ἰδεώδης διαφημιστής του.

Βαθύπλουτος ἐπιχειρηματίας — διευθύνει στὴν Ἀμερικὴ δική του κινηματογραφικὴ ἑταιρία, μιὰ ἑταιρία δίσκων καὶ ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις — καλλιτέχνης καὶ φιλάνθρωπος ὁ Φρὰνκ Σινάτρα γυρίζει τώρα τὸν κόσμο δίδοντας ρεσιτὰλ τῶν ὁποίων οἱ εἰσπράξεις διατίθενται ἐξ ὁλοκλήρου σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸ παιδί. Γιατὶ τὸ «παιδὶ ἴσον ἡ αὔριο» εἶναι τὸ πιστεύω του.

Δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξε γεγονὸς ἀποφασιστικὸ στὴν ζωή του ποὺ νὰ ἐπηρέασε τὴν στροφὴ τοῦ Σινάτρα πρὸς τὴν φιλανθρωπία. Ἁπλούστατα τοῦ ἄρεσε πάντα νὰ ἐργάζεται γιὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ τώρα ποὺ διαθέτει τὰ οἰκονομικὰ μέσα γι' αὐτὸν τὸν σκοπό, ταξιδεύει στὶς διάφορες χῶρες μὲ ἕξη μουσικούς, ἕνας ὀπερατὲρ τῆς τηλεοράσεως καὶ μισὴ δωδεκάδα γραμματεῖς τραγουδῶντας καὶ μοιράζοντας τὶς εἰσπράξεις του. Τὰ ἔξοδα ὅλης αὐτῆς τῆς συνοδείας τὰ πληρώνει ὁ ἴδιος. Καὶ ἐνῶ εἶναι βαθειὰ μέσα στὴν πολυθρόνα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Τατοΐου τὸ τηλέφωνο κτυπᾶ γιὰ νὰ τὸν συνδέσῃ πότε μὲ τὸ Μεξικὸ καὶ πότε μὲ τὸ Ἰσραὴλ ὅπου θὰ εἶναι μεθαύριο.

Ὁ τροβαδοῦρος Σινάτρα δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Ἀμερικανικὸς κινηματογράφος διέρχεται κρίση. Τελείωσε μόλις μία ταινία «Ὁ Λοχίας 3» ποὺ εἶναι μία σάτιρα τῶν Ἀμερικανῶν ἠθοποιῶν — καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του — καὶ ἑτοιμάζεται νὰ γυρίσῃ μιὰ ἄλλη. Ὁ τίτλος της εἶναι «Ἔλα νὰ σαλπίσῃς». Ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου δὲν εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν αἰσιοδοξία του γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδας του τώρα ποὺ τὴν κυβερνοῦν οἱ Δημοκρατικοί. Γιὰ τὸ κόμμα, τὸν ἀρχηγό του καὶ σημερινὸ Πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁ Φρὰνκ Σινάτρα ἐργάστηκε ὅσο ἐργάζεται τώρα γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ὑφηλίου...

ΟΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΜΙΑ ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙ ΣΤΙΣ «ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ»

Ἡ νέα ἰδιόρρυθμη Γκαλερὶ ποὺ ἐγκαινιάσθηκε πρὸ ἡμερῶν στὴν Πλάκα

Στὴν Πλάκα, κοντὰ στοὺς Ἀέρηδες, ἄνοιξε τὶς τελευταῖες ἡμέρες μιὰ καινούργια γκαλερί, οἱ «Κατακόμβες». Ἡ γραφικότητα τῆς γωνιᾶς αὐτῆς τῆς Ἀθήνας τῆς ἐξασφαλίζει ξεχωριστὴ καλλιτεχνικὴ ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ τὸ οἴκημα αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἔχει ἀναπόφευκτες δυσκολίες τόσο στὴν ἄνετη παρουσίαση τῶν ἐκτιθεμένων ἔργων ὅσο καὶ στὰ προβλήματα τοῦ καταλλήλου φωτισμοῦ. Ἡ πρώτη ἔκθεση ὠργανώθηκε μὲ ἔργα Ἀμερικανῶν καὶ Ἑλλήνων ζωγράφων καὶ συγχρόνως παρουσιάζονται ἔργα πλαστικῆς ἀπὸ Ἕλληνες γλύπτες.

Ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες αὐτοὺς ἐμφανίζει στὸ κοινὸ γιὰ πρώτη φορὰ ἔργα του κι' εἶναι δύσκολο ἀπὸ τὴν συμμετοχή τους μὲ ἕνα ἢ δύο πίνακες νὰ κρίνουμε γενικώτερα τὴν δουλειά τους.

Ἡ Ἀθηνᾶ μὲ συνδυασμὸ λαϊκοῦ ὕφους καὶ παιδικοῦ σχεδίου μὲ ἐπίπεδη προοπτικὴ δίνει δύο ἐνδιαφέρουσες γιὰ τὴν χρωματική τους ὀργάνωση συνθέσεις, ὑστερεῖ ὅμως στὸ σχέδιο. Ἡ Γ. Περσάκη ἐκθέτει τὰ «θαλασσινὰ μοτίβα» μὲ πρωτότυπες χρωματικὲς ἁρμονίες. Χαίρεται κανεὶς τὸ μεστὸ χρῶμα καὶ τὴν λιτὴ τοποθέτησή του. Σημειώνουμε τὶς «Πολιτεῖες» καὶ τὸ «Παρίσι» τῆς Δάφνης Κωστοπούλου φιλοτεχνημένα μὲ μιὰ μεγαλύτερη ἠρεμία καὶ φωτεινότητα. Ὁ Γ. Μούγιος δουλεύει μὲ πυκνὴ ὕλη τοὺς πίνακες ποὺ βρίσκουν τὴν πλαστική τους ἔκφραση στὶς συσχετίσεις τοῦ μαύρου ἄσπρου. Ὁ Σαραφιανὸς στὶς ἀφηρημένης τεχνοτροπίας συνθέσεις του ἐνῶ ἔχει ταλέντο καὶ εἶναι κάτοχος τῆς τεχνικῆς του, πέφτει σὲ μιὰ μονότονη ἐπανάληψη. Περισσότερη ἄνεση παρουσιάζει στοὺς κορμοὺς ὁ Σταῦρος, ποὺ μὲ τὸ χαλάρωμα μὲ ἀνοιχτόχρωμους τόνους πετυχαίνει στὴν σύνθεσή του πιὸ ἐλευθερωμένη κίνηση.

Τῆς Ἀλίκης Σουρραπᾶ δὲν ἔχουμε δῆ ἄλλη δουλειά της, κι' οἱ δυὸ συνθέσεις ποὺ παρουσιάζει εἶναι διαφορετικῆς ἔκφρασης ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε ἂν οἱ λύσεις ποὺ ἀντιμετωπίζει εἶναι τελείωμα ὕφους ἢ ἁπλῆ εὐρηματικότητα.

Πάντως οἱ «αὐθορμητισμοὶ» τῆς προβάλλουν μιὰν εὐαίσθητη ὅραση, ἀρ. 15, καὶ νευρῶδες καὶ τολμηρὸ σχέδιο, ἀρ. 16. Ὁ Χαράλαμπρος Σουρραπᾶς προσπαθεῖ ν' ἀποδεσμευτῇ ἀπὸ τὴν παραστατικὴ ἀφήγηση μὲ μιὰν ἐξπρεσσιονιστικὴ σύλληψη τοῦ θέματος. Ἡ Ξένη Ματούση ἀσχολεῖται μὲ τὴν χρωματικὴ ἄρθρωση τῶν ἀφηρημένων συνθέσεών της, μέσα στὸ ὀνειρικὸ κλίμα ποὺ ἐκφράζουν τὰ ἔργα της. Στὴ δουλειὰ τῆς Σέβης Χαζαράκη ὑπάρχει μιὰ ἁπλότητα καὶ σαφήνεια, ποὺ δυστυχῶς ἀπὸ τὴν περιωρισμένη παρουσίασή της δὲν ξέρουμε ἂν ἔχῃ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς σταθερότητας.

Ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς καλλιτέχνες ὁ Μπὸμπ Ἔμπερς ἀποκαλύπτει μιὰ ἐσωτερικὴ αἴσθηση τοῦ χρώματος καὶ μιὰ ἐλεύθερη ἄνετη ἐκτέλεση. Ὁ Λάσκο κάτοχος μιᾶς ξεχωριστῆς σχεδιαστικῆς εὐχέρειας παρουσιάζει δύο ἰδιόμορφες συνθέσεις, μὲ μιὰ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν διακοσμητική, ἔργο 23, ποὺ προσδίδει κάποια ξηρότητα στὴν τεχνική τους ἀπόδοση.

Στοὺς πίνακές του ὁ Τσέρρυ καταφεύγει σὲ ἐπιφανειακὲς λύσεις, σὲ εὐαίσθητα εὑρήματα. Τοῦ Ζίνγκ Γουώλκερ, στὸ ἐρ. 28 - 29, ὑπερτροφεῖ ἡ ἰδιόμορφη σχεδιαστικὴ ἀνάλυση, καὶ τελικὰ μπερδεύεται στὸ ἔργο ἡ χρωματικὴ καὶ σχεδιαστικὴ καθαρότητα. Στὴν «Μύκονο» ἡ ἴδια τεχνικὴ φτάνει σ' ἀξιολογώτερα ἀποτελέσματα.

Μικρότερο εἶναι τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τῆς πλαστικῆς στὴν ἔκθεση αὐτή. Συμπαθητικὲς γιὰ τὴν συγκίνηση ποὺ ἐκφράζουν οἱ τερακόττες τῆς Ρόζας Ἠλιοῦ. Ἡ Μ. Παπακωνσταντίνου ἐμφανίζει τρία ἔργα σὲ μέταλλα μὲ ἁπλοποιημένα περιγράμματα. Τὰ σχήματα τῆς Παπακωνσταντίνου ἔχουν κάποια σκληρότητα στὴν αἴσθηση ποὺ στεγνώνουν τὴν πλαστικὴ ἔκφραση τοῦ ἔργου, καὶ μειώνει τὴν πνοὴ καὶ τὴν ἐσωτερική του ζωή. Οἱ κατασκευὲς τοῦ Σταύρου δὲν δίνουν ἐπαρκῆ εἰκόνα τῶν σημερινῶν ἐπιδόσεών του. Συναρμολογῶντας παληὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα ἐρευνᾶ μὲ τοὺς συνδυασμούς τους σχήματα καὶ προβλήματα δομῆς.

Μ. Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΥ ΚΑΡΕΖΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ

Διὰ πρώτην φορὰν πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου, ἡ Τζένη Καρέζη ἑώρτασε τὸ Πάσχα μὲ τοὺς ἄνδρες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ἡ καλλιτέχνις ἐτσούγκρισε αὐγὰ καὶ ἐχόρευσεν ἐθνικοὺς χοροὺς τοὺς ὁποίους ἔσυρεν ὁ διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Καραγάλιος.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΟΝ ΠΙΚΑΣΣΟ

ΜΟΣΧΑ, 1. (Γαλλ. Πρ.). — Μεταξὺ τῶν προσώπων εἰς τὰ ὁποῖα ἀπενεμήθη τὸ ἐφετεινὸν «Βραβεῖον Λένιν διὰ τὴν εἰρήνην» τοῦ 1961, περιλαμβάνονται ὁ Πάμπλο Πικασσὸ (Γαλλία), Κβόμε Νκρουμὰ (Γκάνα), Φαῒζ Ἀχμὲντ Φαϊζοῦ (Ἰνδὸς ποιητὴς καὶ πολιτικὸς) καὶ Ὄλγα Ντὲ Ἐσπινόζα (Χιλή).

ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ Ο ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ ΕΥΓ. ΡΑΣΣΕΛ

Ὁ Γάλλος πιανίστας Εὐγένιος Ράσσελ πρόκειται νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ὁ διαπρεπὴς πιανίστας θὰ ἐμφανισθῇ στὴν 14 συναυλία τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, ὅπου θὰ ἑρμηνεύσει ἕνα πρόγραμμα μὲ ἔργα Σοπὲν καὶ Λίστ.

Ἱδρύθη ὀργανισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ χοροῦ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Ἄνθρωποι τοῦ πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς χώρας μας συνέστησαν ὀργανισμὸ μὲ τίτλο «Ἑλληνικὸς Ὀργανισμὸς Ὀρχηστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», ποὺ ἔχει σκοπὸ τὴν μόρφωση τῶν νέων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν ὁλοκληρωμένο κύκλο σπουδῶν, γιὰ νὰ γίνουν χορογράφοι, χορευτὲς καὶ καθηγητὲς ρυθμικῆς.

Τὸ συμβούλιο τοῦ Ὀργανισμοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν εὐθύνη τῶν σπουδῶν στὴ Σχολὴ τῆς κ. Κούλας Πράτσικα.

Τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι: Γρηγόριος Κασιμάτης, Ἀχιλλεὺς Γεροκωστόπουλος, Ἄγγελος Τσουκαλᾶς, Λάμπρος Εὐταξίας, Ρένα Ἀνδρεάδη, Νίνα Ἀραβαντινοῦ, Τατιάνα Βαρούτη, Ἔλσα Βεργῆ, Ἑλένη Βλάχου, Μίνως Δούνιας, Ἀντίοχος Εὐαγγελάτος, Φρόσω Εὐθυμιάδη - Μενεγάκη, Ἀνδρέας Ἰατρίδης, Μαρία Καζάζη, Ἄγις Κεζάζης, Κατερίνα Κακούρη, Σίμων Καρᾶς, Κλεόβουλος Κλώνης, Λάμπρος Κορομηλᾶς, Γεώργιος Κουρνοῦτος, Ἀχιλλεὺς Μαμάκης, Πολυξένη Ματέϋ, Μανώλης Μενεγάκης, Γιάννης Μηλιάδης, Ἀλέξης Μινωτῆς, Ἰωάννης Μπέττος, Ζουζοῦ Νικολούδη, Ἄρτεμις Ξηροῦ, Κατίνα Παξινοῦ, Εὐάγγελος Παπανοῦτσος, Ἰωάννης Παππᾶς, Δημοσθένης Πουρῆς, Κούλα Πράτσικα, Παντελῆς Πρεβελάκης, Δημήτριος Παπαευστρατίου, Λένα Σαββίδη, Ντόρα Στράτου, Ἀλεξάνδρα Τριάντη, Ἰωάννης Τσαρούχης, Καίτη Τσιλιμίγκρα, Ἀντώνης Φωκᾶς, Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΜΟΝΤΑΛΕ

ΕΦΘΑΣΕ Ο ΙΤΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΟΝΤΑΛΕ ΠΡΟΣΚΛΗΘΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ Π.Ε.Ν. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εὑρίσκεται ἀπὸ χθὲς στὴν Ἀθήνα, προσκεκλημένος τοῦ Π.Ε.Ν. Ἑλλάδος ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Εὐγένιος Μοντάλε, ποὺ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς ποιητικὲς φυσιογνωμίες τῆς σημερινῆς γενεᾶς. Γεννήθηκε στὴν Τζένοβα τὸ 1896 καὶ πρωτοδημοσίευσε στὰ 1925 τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Τὰ κόκκαλα τῆς σουπιᾶς». Τὸ πρῶτο του ἔργο προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῆς κριτικῆς, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη εὐαισθησία καὶ τὴν ἐκφραστικὴ δύναμη ποὺ τὸ χαρακτήριζε. Οἱ ἑπόμενες συλλογές του «Τὸ σπίτι τῶν Τελωνειακῶν» 1932, «Οἱ εὐκαιρίες» 1939 καὶ ἡ «Θύελλα καὶ κάτι ἄλλο» τὸ 1956, ἐπιβεβαίωσαν τὴν πρωτοτυπία τῆς ἔμπνευσης καὶ τὴν ἀνθρωπιὰ τοῦ συγγραφέα.

Αὔριο στὶς 7 μ.μ. τὸ Π.Ε.Ν. Ἑλλάδος δίδει δεξίωση στὴν οἰκία τοῦ προέδρου του κ. Ι. Κουτσοχέρα, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν Ἰταλὸ ποιητή, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας ἡ κ. Μιράντα θὰ ἀπαγγείλῃ ποιήματά του.

ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΧΘΕΣ Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ»

Ἐπίκαιρα καὶ ἐκλεκτὰ τὰ περιεχόμενα τῆς Πασχαλινῆς «Νέας Ἑστίας»: ποιήματα τῶν κ.κ. Τ. Κ. Παπατζώνη, Γ. Σ. Δούρα κ.ἄ., τὰ «Κόκκινα αὐγὰ» τοῦ κ. Πέτρου Χάρη, «Πάνω ἀπ' τὶς φλόγες», δραματικὴ σκηνὴ τοῦ κ. Ἠλία Βενέζη, τὸ μελέτημα «Διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο» τοῦ κ. Θεοδ. Ξύδη καὶ τὸ περίφημον δρᾶμα «Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ ὀνομαστοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Ντιέγκο Φάμπρι, κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Στέλλας Μάντακα. Πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ ἄλλα περιεχόμενα τοῦ τεύχους: ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατὸν ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Πολέμη, ἄρθρα τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ Γεωργίου Δρασίνη, τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ τοῦ Ἠλία Βουτιερίδη διὰ τὸ ἔργον του, διὰ τὰ πνευματικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς του καὶ τὸν Γάλλον ποιητὴν Φρανσουὰ Κοππέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε ζωηρὰν ἐπίδρασιν· ἐπίσης πεζογραφήματα καὶ ποιήματα τῶν κ.κ. Χρ. Ζαλοκώστα. Θράσου Καστανάκη, Ἀνδρέα Καραντώνη, Κ. Σ. Κώνστα, Ν. Προεστοπούλου, Ἄρη Δικταίου, Γ. Ξ. Στογιαννίδη, Ἄλκη Θρύλου, Πέτρου Γλέζου κ. ἄ., καὶ ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνας «Τί ἀγαποῦν περισσότερο οἱ συγγραφεῖς» μὲ σελίδες τῶν κ.κ. Χρ. Λεβάντα καὶ Πάνου Σπάλα.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ μάθετε γρήγορα καὶ μὲ σωστὴν προφορὰν τὴν μητρικήν μου γλῶσσαν. Καν ΑΝΤΟΥΑΝΕΤ, Ἀμερικῆς 23, 3ος ὄροφος, Γ. 2.

Ἐλευθεροστομίες

ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 2 ΜΑΪΟΥ 1962

ΜΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΑΝ, ὅτι εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ ξενοδοχείου τῆς Πάρνηθος — διασκευασθείσαν προχείρως εἰς... Ἐκκλησίαν — ἔλαβε χώραν ἡ ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως!

Δὲν εἶμαι εἰδικὸς καὶ δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἐπιτρέπεται ἡ πρόχειρος μετατροπὴ ἑνὸς χώρου ξενοδοχείου εἰς Ἐκκλησίαν. Οἱ καλόγηροι τῆς Μονῆς Πετράκη, οἱ ὁποῖοι ἱερούργησαν εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον αὐτὴν ἐκκλησίαν, ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζουν καλύτερον ἐμοῦ τί εἶναι τὸ ὀρθὸν ἐν προκειμένῳ.

Ἠρκέσθην ἁπλῶς νὰ ἐρωτήσω τὸν πληροφοριοδότην μου:

— Ὑπῆρχαν εἰς τὴν πρόχειρον αὐτὴν ἐκκλησίαν σταυροὶ καὶ κανδήλια;

Ἀπάντησις:

— Ὑπῆρχεν ὁ κ. Καραμανλῆς!...

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ τῆς στήλης ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν παρακολούθησιν τοῦ κ. Καραμανλῆ, τὸν ἀνεκάλυψε χθὲς εἰς τὸ «Μὸν Παρνὲς» συνομιλοῦντα ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου μὲ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Ὁ συντάκτης ἀπετάθη εἰς πρόσωπον τῆς ἀκολουθίας τῶν προέδρων:

— Μήπως γνωρίζετε τί συζητοῦν ἐπάνω;

Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ ἀπαντήσῃ:

— Ἀσφαλῶς θὰ ἦρθαν γιὰ νὰ κουβεντιάσουν γιὰ τὸν γάμο.

Ὁ ἐρωτηθεὶς γέλασε:

— Ὄχι. Ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζω, δὲν ὁμιλοῦν γιὰ τὸν γάμο.

Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος συντάκτης:

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία. Θὰ γράψω αὔριο στὸν Ἐλευθερόστομο, ὅτι ἄφησαν τὸν γάμο καὶ πῆγαν... γιὰ πουρνάρια!

ΕΙΠΕ πολλὰ πρωτομαγιάτικα ὁ ὑπουργὸς Ἐργασίας Εἶπε κι' αὐτὸ ἐδῶ:

«Τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν τῆς χώρας ἔχει συνειδητοποιήσει τὴν ἀποστολή του».

Ἐργάτης (ἄνεργος) βαθὺς μελετητὴς τῶν ὑπουργικῶν κειμένων, ἡρμήνευσεν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς γειτονιᾶς του, ἐκ προφανοῦς παρεξηγήσεως, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπουργικοῦ μηνύματος:

— Ξέρετε τί θέλει νὰ πῇ ὁ ὑπουργός;

— Τί;

— Νά, ὅτι κάναμε συνείδησι τὴν ἀποστολή μας... στὴν Γερμανία.

Ἄντε νὰ συνεννοηθῇς...

ΠΙΣΤΗ εἰς τὸ ἔθιμον μία ἐφημερὶς τοῦ Ἄργους — ἡ «Ἀργολικὴ Φωνή» — ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον της τῆς 1ης Ἀπριλίου, ὅτι ἀναστέλλεται ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἡ ἐξόφλησις τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν.

Φυσικά, ἔσπευσε τὴν ἑπομένην νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πρωταπριλιάτικου ψέματος, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐδέχθησαν ὡς ἀληθῆ τὴν εἴδησιν καὶ ἠρνήθησαν τὴν καταβολὴν τῶν χρεῶν των, πρᾶγμα ποὺ ἠνάγκασε τὸν διευθυντὴν τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἄργους νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τῆς ἐφημερίδος κατηγορηματικὴ διάψευσις.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ διαρκεῖ τώρα ἀπὸ καιρό, ἕως ὅτου πρὸ ἡμερῶν ἡ «χωρατατζοῦ» συνάδελφος ἐπωφελουμένη καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων:

Καὶ θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον ἐὰν μαζὺ μὲ τὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου σημάνουν καὶ οἱ καμπάνες τῆς ὑπαίθρου μιὰ ἀκόμα Ἀνάστασι, τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κάμπου καὶ μὲ Ζωοδότη τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ΕΡΕ καὶ Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ!

Τὴν ἑπομένην, ἕνας ἐκ τῶν χωρικῶν, ἀναγνώσας τὰ περὶ Ζωοδότου Καραμανλῆ, ἔλεγεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ χωριοῦ:

— Τὰ μάθατε; Ὁ Καραμανλῆς εἶπε πὼς θὰ μᾶς δώσῃ ζωή!...

Δὲν περνοῦν κι' ἀστεῖα ἀπὸ Ἄργος, ὅπως βλέπετε...

ΑΜΠΑΡΖΟΥΖΑ ὁ Ὀλίβα ὀνομάζεται ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἐκπροσωπήσῃ κατὰ τοὺς γάμους τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας.

— Γιατὶ δὲν ἔρχεται ὁ ἴδιος ὁ Φράνκο; ἠρώτησε κοσμικὴ κυρία βουλευτὴν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ ἐρωτηθεὶς περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν:

— Ποῦ θέλετε νὰ γνωρίζω, κυρία μου; Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι δὲν θεωρεῖ τὴν χώραν μας ἐπαρκῶς.. δημοκρατικήν!

Ἡ κυρία ἀκόμη θὰ γελᾷ...

Η ΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΑ εἰς τὸν τύπον εἴδησις, καθ' ἣν ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη ἐπληροφόρησε τὴν ὁλλανδικὴν ἑταιρίαν προστασίας ζῴων, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνουν ταυρομαχίες ἐν Ἑλλάδι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων, ἔχει κυριολεκτικῶς καταβλήξει τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἐκπρόσωπος τοῦ ὁποίου ἔλεγε χθές:

— Κάτι μὲ τὰ ἀστεῖα της, κάτι μὲ τὰ σοβαρά της, αὐτὴ ἡ Ὁλλανδία μᾶς ἔγινε τσάμικος χορός. Πῶς θὰ ζήσουμε χωρὶς ταυρομαχίες;...

Ὑποψιάζομαι ὅτι δὲν σοβαρολογοῦσε!

ΑΣΠΟΝΔΟΣ φίλος τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας ἀναγνώσας τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνεν οὗτος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα, παρετήρησε μὲ ἀρκετὴν δόσιν κακίας:

— Ὁ φουκαρᾶς ὁ Γρηγόρης! Ἠναγκάσθη νὰ ὑπερβάλῃ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς πίστιν, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον... τοῦ ἀφορισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἀπειλεῖται!

Νομίζω ὅτι ἀδικεῖται ὁ κ. Κασιμάτης. Ἡ πίστις του εἰς τὴν χριστιανικὴν Ὀρθοδοξίαν εἶναι ἀναμφισβήτητος. Τὸ πολὺ - πολὺ ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ εἶναι τὴν πολιτικήν του πίστιν. Ἐκεῖ εἶναι... Γρηγοριανός!

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ τῆς Ε.Ρ.Ε. διῆλθεν, ὡς γνωστόν, τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Πάρνηθος. Καὶ ἦτο, ὡς μ' ἐπληροφόρησε συνάδελφος, πανευτυχὴς καθὼς ἀντίκρυζε τὴν πρωτεύουσαν... ἀφ' ὑψηλοῦ. Προσέθεσε δὲ ὁ συνάδελφος:

— Ὅταν εὑρίσκεται κανεὶς εἰς ὑψόμετρον 1,250 μέτρων, εἶναι γνήσιος... ἐξοχώτατος καὶ ὄχι νόθος!

ΠΟΙΝΙΚΗ δίωξις καὶ κατὰ τῶν ὑπευθύνων τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας δι' ὑπεξαίρεσιν καὶ ἀπιστίαν.

Πολιτικὸς παράγων τοῦ Κέντρου ἔλεγε σχετικῶς:

— Ἄφησαν τὸ κεφάλι καὶ κυνηγοῦν.. τὰ πόδια!

ΓΡΑΦΕΙ ὁ πολιτικὸς συντάκτης:

«Δεινὸν δίλημμα βασανίζει τὸν κ. Καραμανλῆν».

Γράφει καὶ ὁ Ἐλευθερόστομος:

«Μᾶλλον ὁ κ. Καραμανλῆς δεινὰ βασανίζει τὸν ἑλληνικὸν λαόν».

Καὶ τὰ δύο ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πράγματα.

ΘΑ ΗΤΟ παράλειψις ἐὰν ὁ ποιητὴς τῆς στήλης παρέλειπε νὰ στείλῃ τὰς εὐχάς του στὴν μοῦσα του. Ἰδοὺ αὐτές:

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Τὸ Πάσχα του πολὺ καλὰ
τὸ πέρασε ἐφέτος
στὸ «Μὸν Παρνὲς» ἐκεῖ ψηλὰ
ὁ νέος...Περικλέττος!

Κι' ὁ κόσμος νὰ τοῦ εὐχηθῇ
ἔσπευσε ἀπὸ συμφώνου
αἰσίως νὰ ἀναπαυθῇ
στὸ σπίτι του τοῦ χρόνου...

Ν. ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗΣ

ΚΑΤΕΚΛΥΣΘΗ ἀπὸ τηλεγραφήματα ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος προχθὲς εἶχε τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν.

Εἰς συντάκτην τῆς «Ἐλευθερίας» εἶπε σχετικῶς:

— Ἀπὸ πέρυσι ἕως ἐφέτος ἐσημειώθη μεταβολὴ εἰς τὰς συνηθείας τῶν φίλων μου. Ἄλλοτε μοῦ ηὔχοντο «χρόνια πολλά». Τώρα μοῦ γράφουν: «Ἡ Δημοκρατία θὰ νικήσῃ».

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας — ὀρθότατα ἄλλωστε — ἡ χρῆσις βαρελότων, ρουκεττῶν κλπ. κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπιτρέπεται πάντως ἡ ἔκρηξις πυρηνικῶν βομβῶν.

Ἡ στήλη δὲν θὰ εἶχεν ἀντίρρησιν νὰ ἀπαγορευθοῦν καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἔστω καὶ διὰ ροπάλου!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ τῆς στήλης Ἀσμοδαῖος ἀσχολεῖται σήμερον μὲ τὸ ἔθιμον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως διὰ τῆς ρίψεως κροτίδων καὶ τῆς καύσεως βεγγαλικῶν, τὸ ὁποῖον προεκάλεσεν ἐφέτος — μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας! — 42 τραυματισμούς!...

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΣΑΧΛΑΜΑΡΑ!

«Μπὰμ» καὶ «μπούμ» τὸ βαρελότο,
νὰ σὲ πιάνῃ κουφαμάρα!
Κι' ἡ ζωὴ μπαίνει στὸ λότο,
ἐπειδὴ ἡ σαχλαμάρα
θέλει— «μπούμ!»—νὰ κάνῃ κρότο!...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ τῆς στήλης, μεταβὰς διὰ νὰ διέλθῃ τὸ Πάσχα εἰς τὰς Σπέτσας ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Μετάβασις ἄνετος. Ἐπιστροφὴ ἐπίσης ἄνετος. Ξενοδοχεῖον καλόν. Φαγητὸν καλόν. Ἀλλὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν ἐσείετο ἡ νῆσος ἀπὸ τοὺς κρότους βαρελότων καὶ τρομπονιῶν, πρᾶγμα ποὺ ἔδωσεν ἀφορμὴ νὰ κυκλοφορήσῃ ἡ διάδοσις ὅτι δὲν Ἀνέστη ὁ Χριστὸς ἀλλὰ ἡ... Μπουμπουλίνα»!...

Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ «Ρέϊτζερ» προσέκρουσεν εἰς τὸ ἀθέατον ἡμισφαίριον τῆς Σελήνης. Εἶπε δὲ συνάδελφος:

— Παράφρων μέν, ἀλλά... ντροπαλός!...

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλος ἤθελε νὰ διέλθῃ τὴν βραδυὰν τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τοῦ κ. Καραμανλῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Πάρνηθος. Ἤθελεν, ὅμως, νὰ παραστῇ καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου, λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Καραμανλῆ, θὰ εἶχε τὸ προβάδισμα μεταξὺ τῶν ἐπισήμων κατὰ τὴν σχετικὴν τελετήν. (Καὶ φαίνεται, ὅτι εἶχε λόγους ὁ κ. Ροδόπουλος νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τοὺς παρισταμένους Βασιλεῖς, ὅτι ἀπουσιάζοντος τοῦ κ. Καραμανλῆ, τὸ προβάδισμα τὸ ἔχει αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Κανελλόπουλος).

Παρέστη, λοιπόν, εἰς τὴν τελετὴν τῆς Μητροπόλεως ὁ κ. Ροδόπουλος καὶ μετὰ ταῦτα, πανευτυχὴς ἐδίδαξε τὸν ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου του:

— Γραμμὴ γιὰ τὴν Πάρνηθα!...

Ἐκεῖ, ὅμως, τὴν ἔπαθεν: εἶχε τελειώσει ἡ... μαγειρίτσα!

Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἐπιτυγχάνῃ ὅλα...

Ὁ Ἐλευθερόστομος

Ὁ γάμος τοῦ Ρὲξ πρόβλημα διὰ τὴν «Κλεοπάτραν»

Ο ΧΑΡΡΙΣΟΝ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ

ΡΩΜΗ, Μάϊος. (Ἰδιαιτ. ὑπηρ.).— Ὁ γάμος τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ Ἄγγλου ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Ρὲξ Χάρρισον μὲ τὴν νεαρὰν ἐπίσης Ἀγγλίδα ἠθοποιὸν Ράσελ Ρόμπερτς, προκαλεῖ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ὑπευθύνων τῆς ἑταιρίας «Τσέντσουρυ Φὸξ» ἡ ὁποία «γυρίζει» τὴν ταινίαν «Κλεοπάτρα» εἰς τὰ στούντιο τῆς Ρώμης.

Ἐκπρόσωπος τῆς ἑταιρίας ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Ρὲξ μετέβη εἰς τὴν Γένοβα γιὰ νὰ τελέσῃ τὸν γάμον του χωρὶς νὰ πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὴν ἑταιρίαν. Ὁ Χάρρισον παίζει βασικὸν ρόλον εἰς τὴν ταινίαν καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του ὅλοι ἀνέμενον ὅλοι εἰς τὸ στούντιο γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς.

Ὁ Ρὲξ ὅμως εἶχε κάτι καλύτερο νὰ κάνῃ. Βεβαίως ἕνας γάμος εἶναι ἕνα [illegible] γεγονὸς καὶ ἡ ἑταιρία δὲν [illegible] νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ [illegible] προειδοποιήσεως ἀναχώρησις του προκάλεσε ζημίας λόγῳ πληρωμῆς ὅλων τῶν τεχνικῶν καὶ ἠθοποιῶν ποὺ θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν σκηνὴν μὲ τὸν Χάρρισον.

Ὁ ἴδιος ὁ Ρὲξ λέγει ὅτι εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὴν νέαν σύζυγόν του καὶ ὅτι πέραν αὐτοῦ τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὴν Γένοβα ὁ Ρὲξ ἐξενεύρισθη τόσον μὲ τοὺς φωτορεπόρτερ ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἡσυχάσῃ μὲ τὰ «φλὰς» των, ὥστε ἅρπαξε μία φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀπὸ ἕνα φωτογράφον καὶ τὴν ἔκαμε κομμάτια.

Σήμερα ὅμως εἶναι καὶ πάλιν ἤρεμος καὶ εὐτυχισμένος.

Ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ τελευταία σύζυγος τοῦ Ἄγγλου ἠθοποιοῦ ἦτο ἡ Κὴϋ Κένταλ, ἡ ὁποία ἀπέθανε πρὸ ἔτους ἀπὸ καρκῖνον τοῦ αἵματος.

Αἱ ἐργάτριαι θὰ ὑπανδρεύωνται εἰς τὴν Ἰταλίαν

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΑΠΟΛΥΘΟΥΝ

ΡΩΜΗ, Μάϊος. (Ἰδ. ὑπηρ.).— Οἱ Ἰταλοὶ ἐργοδόται δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ ἀπολύουν τὰς ὑπαλλήλους των καὶ τὰς ἐργάτριας των μόνον καὶ μόνον διότι ὑπανδρεύονται. Ἀντίθετα ὁ γάμος θὰ σημαίνῃ γιὰ μιὰ ἐργάτρια ὅτι ἐπὶ ἕνα χρόνο δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴν ἐργασία της διότι ὁ ἐργοδότης θὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ τὴν κρατᾷ τουλάχιστον ἐπὶ ἕνα χρόνο μετὰ τὸν γάμο της.

Μέχρι σήμερα οἱ ἐργάτριες καὶ ὑπάλληλοι ποὺ παντρεύονται ἔχαναν τὴ δουλειά τους χωρὶς κανένας νόμος νὰ τὶς προστατεύῃ.

Ὕστερα ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνας τὰ ἐργατικὰ συνδικᾶτα ἐπέτυχαν νὰ ψηφισθῇ νόμος ποὺ νὰ μὴ καταδικάζῃ τὶς ἐργάτριες καὶ τὶς ἄλλες ἐργαζόμενες Ἰταλίδες σὲ ἀναγκαστικὸ γεροντοκορισμό.

Ἂν καὶ ὁ νέος νόμος εἰς ὡρισμένες περιπτώσεις πιθανὸν νὰ ἀδικῇ τοὺς ἐργοδότας, γεγονὸς εἶναι ὅτι μὲ τὴν παλαιὰ νομοθεσία εἶχαν δημιουργηθῆ πολλὰ κοινωνικὰ δράματα.

Οἱ περισσότερες ἐργάτριες συζοῦσαν μὲ τοὺς «μνηστῆρες» τους χωρὶς νὰ θέλουν νὰ ὑπανδρευθοῦν: Ὁ γάμος θὰ ἐσήμαινε ἀπόλυσιν καὶ ἑπομένως τὰ ἔσοδα τῆς οἰκογενείας θὰ ἐμειώνοντο μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴν εἶναι δυνατὸς οἰκονομικῶς ὁ γάμος.

Ἀσφαλῶς σὲ ὅλη τὴν Ἰταλία θὰ γίνουν ὁμαδικοὶ γάμοι ἐργατρίων ποὺ θὰ νομιμοποιήσουν τὴν συμβίωσιν των μὲ τοὺς «μνηστῆρες» τους. Πολλὰ ζεύγη συζοῦν ἀπὸ 15 ἐτῶν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλῆρες τυπογραφεῖον ἀποτελούμενον: 1) Τυπογραφικὸν πιεστήριον 0,34Χ0,48. 2) Ταχυπιεστήριον ἐπιπέδον 0,50Χ0,70 γερμανικόν. 3) Χαρτοκοπτικὴ μηχανὴ χειρὸς 0,70Χ1,00. 4) Ραπτικὴ μηχανὴ χειρὸς καὶ πλῆρη στοιχεῖα τυπογραφείου μετὰ τῶν σχετικῶν ἐξαρτημάτων κτλ. Πληροφορίαι κ. Α. Παναγιωτοπούλου, ὁδὸς Σταδίου 29, τηλ. 35-092 5—7 μ.μ.

Ἀστέρια
ΓΛΥΦΑΔΑΣ
ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ
ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΟΝΟΜΑ
DON MARINO BARRETO JUNIOR
Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ
ΤΙΜΑΙ: A LA CARTE AI ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΤΗΛ. 04-175
ΣΑΒΒΑΤΟΝ: TABLE D' HOTE ΔΡΧ. 120 04-176